

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

'S-GRAVENHAGE

123782
L.B. 170

357-80/4/1: 336

N.Y.

Aan de Heer Voorzitter
van de Ministerraad.

Directie/Afdeling Vrijhandelszone en OEES

Datum: 30 juli 1958

Onderwerp: Ministeriele vergaderingen over
de Vrijhandelszone in Parijs
van 23 tot 25 juli 1958.

Kenmerk: DVO - 109409

Foto-nr: 170487

Ik moge Uw aandacht vragen voor bijgaande verslagen van de buitengewone vergadering van de Ministerraad van de EEG op 23 juli en van de Intergouvernementele Commissie voor de Vrijhandelszone op 24 en 25 juli 1958.

Op deze vergaderingen is voor het eerst, sinds op 21 mei van dit jaar tengevolge van de Franse crisis de onderhandelingen waren opgeschort, weer over de materiele problemen van de Vrijhandelszone gesproken.

De sfeer, waarin de bijeenkomsten plaatsvonden, was beter dan in de laatste vergaderingen in maart en april, omdat Frankrijk thans bereid bleek op een aantal punten concessies te doen en op andere punten althans een duidelijk standpunt in te nemen.

De belangrijkste concessies van Frankrijk waren de volgende:

1. Frankrijk laat de eis van "décalage" vallen, d.w.z. dat het in principe accoord gaat met een gelijktijdige afbraak der handelsbelemmeringen in EEG en Vrijhandelszone.
2. Frankrijk accepteert een vaste eindtermijn voor de afbraak der handelsbelemmeringen, al wenst het wel vast te houden aan unanieme beslissingen bij de overgang der etappes.
3. Frankrijk wil de origineproblemen en de vraagstukken die voortvloeien uit belangrijke verschillen in buitentarieven sectorsgewijs nog eens laten bestuderen door de Steering Board for Trade, zonder vooringenomenheid t.a.v. de aard van de te treffen maatregelen. Tegelijkertijd eist Frankrijk dat de Steering Board ook een aantal andere concurrentieproblemen, die niet voortvloeien uit verschillen in buitentarieven, in een beperkt aantal sectoren zal bestuderen.

In de Ministerraad van de EEG gelukte het op een aantal punten tot overeenstemming te geraken, waardoor de Zes het

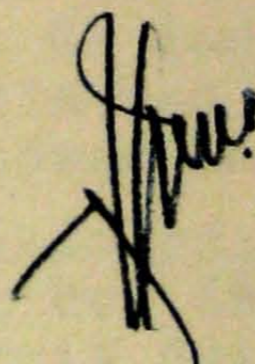
gesprek in het Comité Maudling dit keer niet behoeften te blokkeren. Niettemin zijn er nog vele kwesties waarover nog gesproken moet worden, alvorens de landen van de EEG tot een afgerond gemeenschappelijk standpunt zullen zijn gekomen. Daartoe zal de Ministerraad van de EEG in de tweede helft van september opnieuw bijeenkomen in Venetië.

In het Comité Maudling hebben de andere landen van de OEES de wijsheid betoond het standpunt van de Zes niet te willen forceren, nu de eerste tekenen van een meer tegemoetkomende houding van Franse zijde aanwezig zijn.

Verschillende problemen werden daarom, zij het met een iets verdergaand en concreter mandaat, opnieuw naar de experts verwezen.

In de tweede helft van oktober zal er echter een zitting van het Comité Maudling worden gehouden van 7 à 10 dagen, gedurende welke, naar men hoopt, zowel een meer gedetailleerde behandeling zal kunnen plaatsvinden van de vraagstukken die nu slechts in grote lijnen werden behandeld, als een beslissing zal worden genomen over de belangrijkste punten die ditmaal niet op de agenda voorkwamen.

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'J. van der Stoep', is written below the typed text.

VERSLAG VAN DE BUITENGEWONE MINISTERRAAD
VAN DE E.E.G. op 23 JULI 1958

I. Vrijhandelszone

Onder voorzitterschap van Minister Erhard ving de vergadering aan met een uiteenzetting van het lid van de Europese Commissie, de Heer Rey, mede naar aanleiding van diens rondreis langs de zes hoofdsteden. In het bijzonder ging hij in op de problemen met betrekking tot het, eertijds door de Europese Commissie voorgestelde, voorlopige akkoord. Tussen de landen van de Gemeenschap bestaan hieromtrent nog verschillen van mening over de volgende kwesties:

- a. Moet in de voorlopige regeling alleen de 10% tariefafbraak per 1 januari 1959 of moet ook een regeling voor de contingentenverruiming per 1 januari 1959 worden opgenomen.
- b. Moet een regeling worden getroffen voor de landbouwprodukten met name in de vorm van een 10% tariefafbraak op de hoge tarieven.
- c. Moet de 10% tariefafbraak beperkt blijven tot een wederzijdse afbraak binnen de landen van de OEES of moet deze, al dan niet op basis van reciprociteit, ook worden aangeboden aan de andere landen van het GATT.
- d. Moet in het voorlopige akkoord een aantal principes worden opgenomen omtrent het definitieve verdrag voor de Vrijhandelszone, waaruit duidelijk blijkt, dat het voorlopige akkoord een voorloper van het definitieve akkoord is.

De heer Rey bepleitte bespreking van het voorlopig akkoord zowel binnen de Zes als in het Comité Maudling. Daarnaast zouden ook de hoofdproblemen van de Vrijhandelszone moeten worden besproken. In september zouden de nog resterende meningsverschillen binnen de Zes moeten worden opgeruimd en in oktober zou men het in het Comité Maudling in elk geval over het voorlopig akkoord eens moeten worden.

De heer Couve de Murville legde vervolgens een verklaring af over het Franse standpunt inzake de Vrijhandelszone:

1. Frankrijk meende dat de rapporten van de Werkgroep Ockrent een goed uitgangspunt vormen voor de verdere besprekingen binnen de Zes om tot een gemeenschappelijk standpunt te komen.
2. Frankrijk liet zijn eis vallen van "décalage", (d.w.z. de latere aanvang van de afbraak der handelsbelemmeringen in de Vrijhandelszone dan in de E.E.G.), wat be-

treft de tarieven en waarschijnlijk ook wat betreft de contingenten.

3. Frankrijk accepteerde een vaste eindtermijn voor de afbraak der handelsbelemmeringen met dien verstande dat na de overgangsperiode nog compensatoire rechten zullen moeten kunnen worden geheven bij ernstige ongelijkheid in concurrentievoorwaarden ten gevolge van verschillen in het buitentarief.
4. Frankrijk hield vast aan een zogenaamde "intergouvernementele" oplossing van het institutionele probleem, d.w.z. een opzet waarbij met unanimititeit beslissingen moeten worden genomen.
De heer Couve noemde de toepassing van het unanimititeitsbeginsel in het bijzonder van belang voor de eerste etappe en voor de beslissing over de overgang der etappes.
5. Niet alleen de problemen voortvloeiend uit verschillen in buitentarieven, doch ook bepaalde vraagstukken van interne concurrentie, verschillen in invoer- en uitvoerregime, etc., zullen sectorsgewijs in de OEEB worden bestudeerd.

Met betrekking tot de voorlopige regeling zei de heer Couve, dat hierin niet te veel zou mogen staan ter vermindering van een gecompliceerde parlementaire procedure, die in Frankrijk in het bijzonder moeilijkheden met zich zou brengen. Daarom ook wilde Frankrijk de 10% tariefafbraak doen uitstrekken tot de landen van het GATT en wilde het deze tariefafbraak unilateraal aan de andere landen aanbieden. Anderzijds vroeg de heer Couve zich af, of een voorlopige regeling zou kunnen worden getroffen zonder dat reeds overeenstemming bestond over de hoofdinhoud van de toekomstige Vrijhandelszone.

In de hierop volgende discussie, waaraan door Minister Erhard weinig leiding werd gegeven, werden de volgende kwesties besproken:

a. Het Franse standpunt.

Alle delegaties betuigden hun vreugde over de eerste stappen, die de Franse Regering had gedaan in de richting van een Frans standpunt, en over Frankrijk's concessies in de vorm van een afwijzing van de décalage en een acceptatie van de vaste eindtermijn. Men ging akkoord met de Franse eis van sectorsgewijze bestudering van verschillende problemen. Wel waarschuwde Staatssecretaris Müller-Armack voor het gevaar dat door deze aanpak de uniformiteit in de Vrijhandelszone verloren zou kunnen gaan. Staatssecretaris van der Beugel noemde als gevaren, dat de belanghebbende veel in de gelegenheid worden gesteld handhaving van allerlei posities te bepleiten en dat een dergelijke benadering tendeert naar het fixeren van bepaalde verhoudingen. Hij achtte daarom de sectorsgewijze oplossing van bepaalde problemen in een beperkt aantal sectoren, alleen aanvaardbaar in de veronderstelling dat hierdoor de weg naar een uniforme regeling voor het merendeel der sectoren vergemakkelijkt zou

worden.

Over de kwestie van unanimitéit versus meerderheidsbeslissingen bleven de meningen verdeeld. Staatssecretaris Müller-Armack meende dat de overgang naar een volgende etappe niet mag worden geblokkeerd door een enkel land, temeer niet aangezien men het over een vaste eindtermijn al eens was. Hij zag daarom een mogelijkheid in een procedure volgens welke een land dat niet naar de volgende etappe wil overgaan voor zich een ontsnappingsclausule inroept. De heer van der Beugel stelde niet te doctrinair te willen zijn, t.a.v. Nederland's voorkeur voor meerderheidsbeslissingen. Zo kon hij zich voorstellen, dat in de eerste etappe de beslissingen met unanimitéit zullen worden genomen en dat men in de Vrijhandelszone evenals in de E.E.G., zal groeien naar meerderheidsbeslissingen. De meerderheidsbeslissingen zullen ook gelimiteerd moeten worden tot concrete goed omschreven gevallen. De Staatssecretaris achtte het echter van belang de belangrijke tendens naar meerderheidsbeslissingen, die momenteel bij de andere O.E.S.-landen te constateren was, niet te bruskeren. Evenals de heer Müller-Armack meende hij, dat over de beslissingsprocedure over de overgang in de volgende etappes verder overleg moest worden gepleegd.

De Italiaanse Minister Colombo sprak zich uit voor unanimitéitsbeslissingen tussen de Zes onderling ter bepaling van het gemeenschappelijk standpunt in de Zeventien en voor meerderheidsbeslissingen in de Zeventien. De beslissing over de overgang naar de tweede etappe zou in de Zeventien echter met unanimitéit kunnen worden genomen. In dat geval zag hij wel mogelijkheden om de procedure bij deze overgang soepeler te maken. Hierbij sloot de Luxemburgse vertegenwoordiger zich aan.

b. De Agenda van de intergouvernementele Commissie.

De agenda van de vergadering van de 24ste en 25ste juli van het Comité Maudling vermeldde de volgende punten:

- 1) origine- en distorsieproblemen;
- 2) onderontwikkelde landen;
- 3) landbouw;
- 4) voorlopig akkoord.

Hierover werd het volgende besproken door de Zes:

1) origineproblemen

Alle landen stemden in met het rapport van de Steering Board for Trade over de origine- en distorsieproblemen. In dit rapport wordt door de Steering Board de sectorsgewijze bestudering aanbevolen van deze problemen. Erkend wordt dat voor elke sector weer een andere oplossing mogelijk is, zoals het systeem van originecertificaten of het systeem van compensatoire rechten. In elk geval zullen de te treffen maatregelen echter niet zwaarder mogen zijn dan nodig is om distorsie tegen te gaan. Op voorstel van Frankrijk werd besloten dat de Zes de aanvaarding van het

rapport van de Steering Board zouden koppelen aan de eis tot sectorsgewijze bestudering van concurrentieproblemen die niet zijn terug te voeren tot verschillen in buitentarief.

2) Onderontwikkelde landen

Twee documenten waren aan de Intergouvernementele Commissie voorgelegd inzake de onderontwikkelde landen: het eerste over het uitzonderingsregiem voor de tariefafbraak, het tweede een rapport van een aantal onafhankelijke financiële deskundigen over de financiële bijstand aan de onderontwikkelde landen.

In het rapport over de tariefafbraak stelt de voorzitter van werkgroep 23 voor de overgangperiode voor de onderontwikkelde landen twee keer zo lang te maken als voor de anderen. Deze overgangperiode zou in drie etappes van ongeveer gelijke duur worden verdeeld. In de eerste etappe worden de tarieven "over all" twee keer met 5% afgebroken en in elk geval 5% per tariefpost voor tarieven boven 50%. In de andere etappes worden de tarieven geleidelijk afgebroken. De Zes besloten dit rapport als discussiebasis in de OEES te accepteren.

In het rapport van de financiële experts wordt oprichting van een financieel Agentschap bepleit voor de onderontwikkelde landen. Dit instituut, dat met een zeker gezag zou moeten worden bekleed, zou in de vorm van leningen op gunstige voorwaarden middelen ter beschikking moeten stellen aan onderontwikkelde landen of als bemiddelaar moeten optreden bij het aantrekken van gelden voor investeringen in infrastructuurprojecten, voor productieve investeringen en voor de re-adaptatie van bepaalde industrieën. Alle landen met uitzondering van Nederland, stemden in met het principe dat financiële bijstand zou moeten worden verleend. Besloten werd, dat in de Intergouvernementele Commissie door de woordvoerder van de Zes gesteld zou worden, dat de Zes in meerderheid in principe akkoord gaan met het verlenen van financiële bijstand aan de onderontwikkelde landen en dat er dus een basis voor verdere discussie was.

3) Landbouw

De Elf verwachtten een document van de Zes over de landbouw. De werkgroep Ockrent had hiertoe een document opgesteld, dat op een viertal punten nog meningsverschillen bevatte, waarover de Ministers overeenstemming moesten bereiken. Bij de discussie hierover bleek echter dat de heer Mansholt, gesteund door de heer Hallstein, nog vele andere meningsverschillen aanwezig achtte: deze situatie en de resultaten van de Conferentie in Stresa maakten een herwaardering van het document Ockrent noodzakelijk. Hij achtte de tijd daarom niet rijp om nu overhaast met een rapport in het Comité Maudling te komen. De heer Mansholt gaf daarbij een uiteenzetting, waaruit bleek dat de Commissie meende, dat op verschillende punten, althans in de eerste etappe, op landbouwgebied nog geen maatregelen in de Vrijhandelszone kunnen worden genomen, omdat de Zes hun gemeenschappelijk beleid nog moeten constitueren, terwijl de overgang naar de tweede etappe in de industriële sector afhankelijk zou moeten worden gesteld van het resultaat van onderhandelingen over de landbouw aan het eind van de eerste etappe.

Het standpunt van de heer Mansholt vond bestrijding van Duitse, Belgische en Nederlandse zijde, waar men stelde, dat het psychologisch onaanvaardbaar was nog langer met een document van de Zes te wachten en zijn verwondering erover uitsprak, dat de Stresa-conferentie zoveel veranderingen in het document Ockrent noodzakelijk maakte. Staatssecretaris van der Beugel en Minister Zijlstra betoogden, dat een naar buiten gericht beleid van de Zes, waartoe in Stresa besloten was, niet te rijmen viel met de wijze waarop de Commissie nu blijkbaar de landbouwproblemen wilde isoleren van de algemene vrijhandelszonegedachte. Zij wezen bovendien op het gevaar van een blokkering van de voortgang in de industriële sector indien men deze te sterk koppelde aan een blijkbaar nog niet te voorzien landbouwbeleid.

Tenslotte werd besloten, dat een werkgroep van landbouw-experts onder voorzitterschap van de heer Mansholt zou trachten overeenstemming te bereiken op basis van het document van de werkgroep Ockrent en zou trachten in de loop van de zitting van het Comité Maudling gereed te zijn met een gemeenschappelijk document. Dank zij een nachtzitting van deze werkgroep gelukte het de volgende avond een gemeenschappelijk document voor het Comité Maudling gereed te hebben (zie bijgevoegd document CIG(58)47 benevens een kort uittreksel). De meeste nog openstaande meningsverschillen zijn in dit rapport verdoezeld. De belangrijkste hiervan zijn:

- 1) De Europese Commissie wenst de overgang van de eerste naar de tweede etappe in de industriële sector afhankelijk te stellen van de resultaten van het overleg over de definitieve landbouwregeling aan het einde van de eerste etappe.

In het rapport van de Zes is thans opgenomen, dat de overgang naar de volgende etappe gelijktijdig moet plaatsvinden volgens een nader te bepalen procedure.

- 2) Volgens het document Ockrent wensen Nederland, Italië en Duitsland een verplichting in het verdrag op te nemen, volgens welke het invoerniveau van de landen van de Vrijhandelszone niet mag worden gereduceerd ten gevolge van een nationale subsidiepolitiek. De Commissie en tevens Frankrijk en België waren tegen dit voorstel, waarbij de Commissie in het bijzonder bezwaar had tegen de mogelijke bevoordeling van de landen van de OEES ten nadele van de landen van de Gemeenschap door een dergelijke formulering en tegen de mogelijkheid van beïnvloeding van het gemeenschappelijke landbouwbeleid der EEG die uit de verplichting tot handhaving van het invoerniveau zou kunnen voortvloeien. In een document van de Zes is thans alleen het oogmerk opgenomen van een zo groot mogelijke verruiming van het handelsverkeer tussen de landen van de Vrijhandelszone; Nederland heeft zich voorbehouden hierop terug te komen als dit onderwerp nader in het Maudling Comité zal worden besproken.

- 3) In het document van de Zes wordt niet ingegaan op de vraag, of bij uitbreiding van bestaande of invoering van nieuwe productiesubsidies vooraf kennisgeving moet worden gedaan aan de andere landen, teneinde consultatie moge-

./.

het

te
lijk/maken. Nederland, Italië en Duitsland hadden een dergelijke verplichte kennisgeving bepleit, doch de Commissie en de andere landen voelden hiervoor niet: de Commissie wilde niet dat op deze wijze het subsidiebeleid van de Gemeenschap aan banden zou kunnen worden gelegd.

- 4) Nederland en Italië waren de enigen, die zich tegen instelling van minimumprijzen hadden gekant. Thans is in het document van de Zes een zinsnede opgenomen, waarin de kwestie van de instelling van minimumprijzen nog enigermate in het vage wordt gehouden.

Op voorstel van de heer van der Beugel werd een korte inleidende noot aan het document van de Zes toegevoegd, waarin wordt gesteld dat het hier slechts om een eerste document gaat en dat een aantal problemen nog in discussie zijn binnen de Zes.

4) Voorlopig accoord

De meeste delegaties waren het eens, dat eerst over de hoofdproblemen overeenstemming bereikt moest worden alvorens beoordeeld kon worden, wat in het voorlopige accoord zou moeten komen te staan. Zonder deze overeenstemming zou het enthousiasme voor het voorlopige akkoord bij sommige andere landen van de OEEB bovendien niet zeer groot zijn. Van Belgische zijde werd nog een aanval gedaan op de Franse conceptie van een voorlopige regeling volgens hetwelk alleen de Zes unilateraal hun tarieven zouden afbreken en dan bovendien nog tegenover alle landen van het GATT. Hierdoor zou geen enkele stap in de richting van de Vrijhandelszone gezet worden. De heer Couve erkende dit en achtte daarom behandeling van een voorlopig akkoord, zoals de anderen dit zagen, eerst opportuun, als men het in september over de hoofdzaken van de Vrijhandelszone eens zou zijn geworden. Wel meende hij dat ieder der Zes landen zelfstandig zou kunnen verklaren individueel per 1 januari a.s. maatregelen te nemen die discriminatie zouden voorkomen of verminderen. Op deze suggestie, waarin derhalve de gedachte van een gezamenlijke regeling werd verlaten, ging niemand in. Besloten werd, dat de Commissie de gedachte van het voorlopige akkoord in het Comité Maudling zou lanceren zonder nader uit te weiden over de punten, waarop tussen de Zes nog meningsverschil bestaat.

c. Procedure

Lange tijd werd gediscussieerd over de procedure volgens welke de Zes hun standpunt in de intergouvernementele Commissie zouden brengen. Tenslotte werd het voorstel van Staatssecretaris van der Beugel aangenomen, volgens hetwelk een kleine werkgroep onder leiding van de heer Rey een kort rapport zou opstellen dat voor de intergouvernementele Commissie bestemd was. Dit rapport zou mondeling door de heer Erhard in de intergouvernementele Commissie worden voorgedragen.

In dit document (~~bijlage~~ 745/58 rev) wordt in het kort het standpunt van de Zes weergegeven betreffende de agendapunten van de Commissie Maudling.

Tenslotte werd besloten, dat de Raad opnieuw bijeen zal komen in de tweede helft van september in Venetië, teneinde de laatste principiële problemen op te lossen, die nog ter discussie zijn tussen de zes landen met betrekking tot de Vrijhandelszone.

II. Positie van Frankrijk

In zéer beperkte kring gaf de Raad aan de Europese Commissie de gelegenheid, krachtens artikel 108 E.E.G. de Raad op de hoogte te houden van de toestand van de Franse economie en van derzelfer ontwikkeling.

De voorzitter der Europese Commissie, de heer W. Hallstein, deelde mede, dat de Commissie sinds einde mei 1958 de Franse situatie heeft onderzocht en op 22 en 23 juli 1958 aan de Franse Regering aanbevelingen heeft gedaan, in substantie vervat in een nu ter Raadszitting rondgedeeld stuk (doc.COM/58/165 rev.)

Het lid der Commissie R. Marjolin lichtte vervolgens het rondgedeelde document toe:

De Commissie, zo zeide hij, heeft alle medewerking van de Franse Regering ondervonden. Zij raadpleegde ook het monetaire Comité en hield rekening - meer dan het verdrag formeel vereist - met deszelfs adviezen.

De door de Franse Regering aanvankelijk voorgestelde maatregelen waren niet geheel afdoende, doch zijn wel "avec rigueur" toegepast.

De moeilijkheden hingen deels met toevallige (Algiers, punt 4) omstandigheden, deels echter ook met structurele zwakheden samen, doch daar stonden enkele gunstige factoren tegenover, onder welke psychologische, o.a. gebleken uit het succes der lening Pinay.

De Commissie heeft nu aan Frankrijk de volgende aanbevelingen ex. art. 108 gedaan:

- a. extra uitgaven moeten worden bestreden uit bezuinigingen of uit extra inkomsten als belastingen;
- b. meevallers in de inkomsten mogen niet worden besteed aan onnodige uitgaven;
- c. de credietbeperkingen moeten blijven gehandhaafd;
- d. geleidelijk moet de invoer verder worden geliberaliseerd;
- e. Frankrijk moet zich onthouden van maatregelen, welke de toestand zouden kunnen bemoeilijken.

De heer Marjolin sloot zijn toelichting af met twee opmerkingen:

1. daar de situatie nog zeer onzeker is, reserveert de Europese Commissie haar verdere standpunt;
2. zij heeft vertrouwen in het economisch beleid der Franse Regering.

De voorzitter van de Raad, Dr. Erhard, concludeerde, dat de Raad van de uiteenzettingen heeft kennisgenomen; discussie vond niet plaats.

VERSLAG VAN DE VERGADERING VAN DE INTERGOUVERNEMENTELE
COMMISSIE VOOR DE VRIJHANDELSZONE OP 24 en 25
JULI 1958.

4. Bij de aanvang van de vergadering legde Minister Erhard namens de Zes een korte verklaring af, welke in de voorafgaande Raadsvergadering van de EEG was voorbereid (Zie 745/58 rév.). Vervolgens werden de volgende onderwerpen besproken:

1. Origine- en distorsie-problemen.

Het rapport van de Steering Board (CIG (58) 44) werd aanvaard. Minister Couve de Murville zette nog eens uiteen, dat, zoals Minister Erhard reeds had gezegd, de Zes wensten, dat ook andere specifieke problemen naast het origineprobleem door de Steering Board zouden worden bestudeerd. Hij erkende, dat Frankrijk's standpunt ten aanzien van distorsieproblemen niet even optimistisch was als van andere landen, maar hij wilde niet, voordat de Steering Board zijn studie zou hebben voltooid, Frankrijk's vermoedens aan anderen opleggen.

Vervolgens bracht Minister Maudling ter discussie een document, dat door hem, als voorzitter, was opgesteld, waarin een aantal suggesties voor speciale sectoren gedaan werd. Met dit document konden Zweden, Zwitserland en Noorwegen instemmen, doch, aangezien van de zijde van de Zes bezwaar bestond hierover reeds thans een oordeel uit te spreken en op bepaalde punten ook met de inhoud van dit rapport niet kon worden ingestemd, werd op voorstel van de Heer Snoy, voorzitter van de Steering Board, dit document niet verder behandeld.

./o. De intergouvernementele Commissie gaf aan de Steering Board een mandaat (CIG (58) 49, final, bijgevoegd), waarin de Board verzocht wordt op basis van de conclusies van de Steering Board voorstellen te doen voor regels ter bepaling van de origine, voor maatregelen tegen ernstige distorsies en voor een "code of good conduct". Voorts wordt de Board verzocht andere specifieke kwesties te onderzoeken, die in speciale sectoren moeilijkheden kunnen veroorzaken, indien een land hiertoe op korte termijn de wens te kennen geeft.

Hoewel alle landen instemden met de inhoud van dit mandaat waarschuwden de vertegenwoordigers van Noorwegen en Zweden met veel nadruk voor de gevaren van de sectorsgewijze bestudering van interne concurrentieproblemen. De sectorenstudies zouden niet moeten resulteren in regelen, welke de concurrentie belemmeren en zouden zich tot een klein aantal moeten beperken. Op zichzelf wensten zij sector-studies echter wel te accepteren, temeer omdat hieruit zou kunnen blijken dat er tot nog toe veel misverstand heeft bestaan bijv. met betrekking tot de concurrentiepositie van de Scandinavische papier-industrie. De Franse vertegenwoordiger gaf nog te kennen, dat de Franse positie ten opzichte van haar industrieën nu eenmaal zeer moeilijk was, doch dat de landen verzekerd zouden kunnen zijn, dat Frankrijk niet een veelheid van sectoren en daarmee een veelheid van zonden op tafel zou leggen.

2. Landbouw.

De Heer Mansholt leidde het document van de Zes over de landbouw in met een uitvoerige uiteenzetting over de Conferentie van Stresa en een toelichting op het document van de Zes. Hij legde de nadruk op de Gemeenschaps-atmosfeer, waarin de discussies in Stresa hadden plaatsgevonden in tegenstelling tot de atmosfeer welke andere internationale conferenties over de landbouw zo vaak kenmerkten. De belangrijkste resultaten van de Conferentie waren dat de grondslagen voor een gemeenschappelijke landbouwbeleid waren gelegd en dat de Gemeenschap een open beleid naar buiten zou voeren. (Zie verder bijgaande samenvatting van het document van de Zes).

Hoewel de Deense Minister Krag met sympathie tegenover het voorstel van de Zes stond en meende dat het ernstige bestudering waard was, gaf hij op verschillende punten reeds een voorlopige kritiek: Hij meende dat er een verplichting moest bestaan tot handhaving van het invoerniveau der landen en dat zulks bij de confrontatie der productiesubsidies ook als richtlijn moest gelden. De voorstellen met betrekking tot de tarieven waren te mager en in elk geval moest vaststaan wat onder "zeer hoge tarieven" werd verstaan. De bepalingen over de exportsubsidies waren veel te bescheiden; deze laatsten moesten op den duur geheel verdwijnen. In elk geval moest er een stand-still voor alle subsidies komen.

De Portugese vertegenwoordiger sloot zich bij de verklaring van de Heer Krag aan, al was hij iets pessimistischer over de mogelijkheden van een accord op basis van dit document. Ook de Ierse vertegenwoordiger steunde in grote lijnen de Heer Krag. Minister Lange van Zweden noemde het document een realistisch stuk, dat verder moest worden bestudeerd. Zijn voorlopige critiek was gericht op twee punten: het feit dat de Zes in woorden zeggen geen autarische politiek te willen voeren, maar daarnaast in het verdrag willen opnemen dat alles wat binnen de Zes gebeurt niet als discriminatie mag worden beschouwd; voorts meende hij dat de Zes zich duidelijker vóór de instelling van minimumprijzen moesten uitspreken.

De Griekse en Turkse vertegenwoordigers vroegen nog eens om speciale voorzieningen voor een aantal producten, waarin deze landen geïnteresseerd zijn. De Griek maakte zich bovendien bezorgd over het feit dat in het document van de Zes geen duidelijke doeleinden zijn opgenomen voor de definitieve periode. De Oostenrijkse Minister Bock vroeg om een speciale regeling voor een aantal producten van bergcultures, wijn en fruit. Hij verklaarde zich tegen de instelling van minimumprijzen. De Heer Maudling refereerde aan de moeilijkheden voor Engeland om een tariefafbraak te accepteren en verwees verder naar het Britse landbouwdocument van februari van dit jaar.

De Heer Maudling stelde tenslotte voor de landbouw op de eerstvolgende vergadering van de Intergouvernementele Commissie opnieuw te bespreken op basis van het document van de Zes en van het Britse document. Over de wijze waarop dit gesprek zal worden voorbereid zou hij zich nog met de Heer Sergent verstaan.

3. Onderontwikkelde landen.

Op basis van het document van de voorzitter van Werkgroep 23, de Ier Fay, over de tariefafbraak voor de onderontwikkelde landen (FTC (58) 2) en het rapport van de financiële experts over de financiële bijstand aan de onderontwikkelde landen (FTC (58) 1) vond een discussie plaats over de positie van de vier landen die om een speciale regeling hebben gevraagd: Griekenland, Turkije, Ierland en IJsland. De Griekse en Turkse vertegenwoordigers putten zich uit in het exposeren van argumenten voor financiële bijstand en voor de instelling van een onafhankelijk Agentschap voor de Europese ontwikkeling. Minister Erhard betoogde dat financiële bijstand uit politieke en sociale overwegingen gewenst was om de spanningen tussen Europese landen te verminderen, doch waarschuwde er voor dat de Vrijhandelszone niet als een nadeel mag worden gezien voor de onderontwikkelde landen waaruit financiële hulp zou moeten voortvloeien. De financiële bijstand zou ook niet kunnen worden verleend zonder enige tegenprestatie van de begiftigde landen zelf, o.a. in de vorm van een/stabiliteit gericht beleid. Verder wenste Minister Erhard dat nader onderzocht zou worden op welke wijze de privé kapitaalverschaffer op de kapitaalmarkt gestimuleerd kan worden tot investeringen in de onderontwikkelde landen.

∠ op

De Zweedse Minister Lange erkende evenals zijn Deense collega de noodzaak van enige financiële bijstand, al wilde hij zich niet binden wat betreft de omvang hiervan en de institutionele aspecten die hieraan verbonden zijn. Ook de Heer Wormser, die overigens op de politieke noodzaak wees van deelneming van de onderontwikkelde landen aan de Vrijhandelszone, sprak zich voor financiële hulp uit, Hij ondersteunde daarbij echter de stelling van Minister Erhard dat onderontwikkelde landen op een vergelijkbaar terrein tegenprestaties moesten leveren.

∠
(Frankrijk)

De Ierse vertegenwoordiger erkende de noodzaak van financiële bijstand aan de onderontwikkelde landen doch voegde hieraan toe, dat de behoeften van een land als Ierland geringer waren dan die van Griekenland en Turkije. Hij kon accepteren dat de economieën van de onderontwikkelde landen op geregelde tijden zouden moeten worden onderzocht, doch aarzelde over de vraag of zij ten allen tijde de aanbevelingen van de instituten van de Vrijhandelszone zouden kunnen opvolgen, zolang zij nog niets wisten over de aard van deze recommandaties.

Verschillende gedelegeerden hadden verder nog opmerkingen van meer technische aard over het voorstel van de heer Fay voor een tarief-regime voor de onderontwikkelde landen.

Na veel heen en weer gepraat werd een nieuw mandaat voor Werkgroep 23 (CIG (58) 50) aanvaard, waarin wordt verklaard dat het Comité het rapport van de financiële experts en in het bijzonder de voorstellen voor een Agentschap voor de Europese ontwikkeling als een belangrijke basis beschouwt voor verdere bestudering. De Werkgroep wordt verzocht de aard van de financiële bijstand en de institutionele aspecten die hieraan verbonden zijn verder te bestuderen en voorts preciese regels voor de tariefafbraak op te stellen op basis

o/b.

van de voorstellen van de Voorzitter van de Werkgroep 23. Staatssecretaris Müller-Armack liet aantekenen dat hij nog geen vaste mening had over de voorstellen met betrekking tot het Europese ontwikkelings-agentschap.

4. Voorlopig akkoord.

De Heren Hallstein en Rey leidden de discussie in over de suggestie van de Europese Commissie voor een voorlopig akkoord, dat op 1 januari 1959 in werking zou moeten treden. Uit het voorlopig akkoord zou de bereidheid om tot een Vrijhandelszone te komen moeten blijken. Voorts zou de discriminatie moeten worden tegengegaan die per 1 januari 1959 dreigt te ontstaan door de afbraak der handelsbelemmeringen in de EEG.

De Heer Hallstein beklemtoonde het psychologisch belang van een voorlopig akkoord waardoor de te grote druk op de onderhandelingen zou worden weggenomen. Anderzijds zouden de onderhandelingen over de hoofdproblemen van de vrijhandelszone door de besprekingen over het voorlopig akkoord niet moeten worden vertraagd. De Heer Rey ging in op de verschillende problemen die zich ten aanzien van een voorlopig akkoord voordoen en de verschillende modaliteiten die mogelijk zijn, zonder dat hij hiertegenover overigens een standpunt innam.

Uit de reacties van de gedelegeerden van de andere landen bleek dat men in het algemeen eerst tot een voorlopig akkoord wilde overgaan indien men het over de grondslagen van de Vrijhandelszone eens is. Het Voorlopig akkoord zou ook als een eerste stap in de richting van een Vrijhandelszone, dus als een "initieel" akkoord, moeten worden beschouwd. De besprekingen over het voorlopig akkoord zouden in geen geval de besprekingen over de hoofdproblemen mogen vertragen. Men voelde ervoor om het probleem in oktober opnieuw te bezien en dan eerst een definitief oordeel te vellen over de opportuniteit van een dergelijk akkoord. Bij sommige gedelegeerden, zoals de Heer Maudling, scheen geen al te groot enthousiasme te bestaan; van die zijde ging men van de veronderstelling uit, dat er deze herfst hetzij wel overeenstemming over de Vrijhandelszone bereikt kan worden - in welk geval het nut van een voorlopig akkoord om een tijdelijke discriminatie in de eerste maanden van 1959 tegen te gaan twijfelachtig is - hetzij geen overeenstemming mogelijk blijkt - in welk geval een voorlopig akkoord ook niet wenselijk wordt geacht.

De Heer Skaug liet zich het meest negatief uit over een voorlopig akkoord, onder het motto "il n'y a que le provisoire qui dure". De Heren Lange (Zweden) en Bock (Oostenrijk) stonden echter zeer gunstig tegenover de gedachte van een voorlopig akkoord als eerste stap op de weg naar een definitief akkoord. De Griekse en Turkse gedelegeerden achtten een voorlopig akkoord alleen aanvaardbaar indien hun desiderata met betrekking tot de financiële bijstand en een ontwikkelingsagentschap hierin verwerkt zouden worden.

Besloten werd dat in oktober opnieuw over de oppor-
tuniteit van een voorlopig akkoord gesproken zou worden,
waarbij de Europese Commissie wellicht schriftelijke
voorstellen zou indienen.

o

o

o

Besloten werd dat de intergouvernementele commissie
in de tweede helft van oktober weer bijeen zal komen. De
zitting zal dan zeven à tien dagen duren, zodat alle
resterende meningsverschillen au fond zullen kunnen worden
behandeld.

BELANGRIJKSTE PUNTEN VAN HET DOCUMENT VAN DE ZES OVER
DE LANDBOUW (CIG (58) 47).

De belangrijkste punten van het document van de Zes zijn de volgende:

1. Inhoud en uitvoering van het EEG-verdrag mogen door het Vrijhandelszoneverdrag niet worden belemmerd.
2. De doeleinden van het landbouwbeleid in de Vrijhandelszone moeten gelijk zijn aan die van het EEG-verdrag, met dien verstande dat in het Vrijhandelszoneverdrag nog eens expliciet het oogmerk van de verruiming van het verkeer in landbouwproducten moet worden opgenomen, een doeleinde welke het concept van het EEG-verdrag in zijn totaal gezien voldoende verdisconteert.
3. Voor de eerste etappe gelden de volgende voorzieningen:
 - a. confrontatie van het landbouwbeleid der landen;
 - b. stand-still voor tarieven en verlaging der zeer hoge tarieven;
 - c. stand-still voor quantitatie restricties met de mogelijkheid van uitzonderingen onder bepaalde voorwaarden; een programma voor de afbraak van quantitatie restricties moet worden opgesteld;
 - d. productiesubsidies moeten worden verminderd voorzover deze het intra-Europese verkeer onnodig beperken; de schadelijke consequenties van export-subsidies moeten worden geëlimineerd;
 - e. lange termijn contracten mogen onder bepaalde voorwaarden worden gesloten, mits de lange termijn contracten van het EEG-verdrag hierdoor niet in gevaar worden gebracht. Rekening moet worden gehouden met verplichtingen ten opzichte van derde landen.
4. Additionele regels moeten worden getroffen in de volgende etappes teneinde een "geconcerteerde" landbouwpolitiek op te zetten en tegelijkertijd handelsbelemmeringen af te breken.
5. Het vraagstuk van de minimumprijzen mag slechts worden beschouwd in verband met de afbraak van tarieven en quantitatie restricties. De landen mogen minimumprijzen toepassen in bilaterale of multilaterale overeenkomsten.